

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U DUBROVNIKU
Dubrovnik, Dr. Ante Starčevića 23

Posl. br. Povrv-40/2025-84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Dubrovniku, u ime Republike Hrvatske, po sucu tog suda Anki Muhoberac, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja GRAD DUBROVNIK, Pred Dvorom 1, Dubrovnik, OIB: 21712494719 zastupanog po punomoćniku Maraju Kolendiću odvjetniku u Dubrovniku protiv tuženika GULLIVER TRAVEL d.o.o., Dubrovnik, Obala Stjepana Radića 32, OIB: 25636115130 zastupanog po punomoćniku Anti Kačić odvjetniku u Dubrovniku radi utvrđenja osnovanosti tražbine drugog višeg isplatnog reda, na glavnoj raspravi održanoj i zaključenoj dana 3. studenog 2025. godine u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika Roberta Bačića odvjetnika u Dubrovniku, objavljenoj dana 30. prosinca 2025.,

p r e s u d i o j e

Utvrđuje se osnovanom tražbina tužitelja GRAD DUBROVNIK, Pred Dvorom 1, Dubrovnik, OIB: 21712494719, Dubrovnik prema tuženiku GULLIVER TRAVEL d.o.o., Dubrovnik, Obala Stjepana Radića 32, OIB: 25636115130 kao povezanom društvu u postupku izvanredne uprave nad dužnikom AGROKOR koncern za upravljanje društvima, proizvodnju i trgovinu poljoprivrednim proizvodima, dioničko društvo, OIB: 05937759187, Zagreb, M. Čavića 1, u iznosu od 72.879,30 EUR (549.109,08 kuna) kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

Obrazloženje

1. Rješenjem o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Nikše Mozara iz Dubrovnika, Vukovarska 24, posl. br. Ovr. 3927/2016 od 22. prosinca 2016. godine obvezan je tuženik tada kao ovršenik, platiti tužitelju tada kao ovrhovoditelju, iznos od tada 468.400,00 kuna, zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i troškovima ovršnog postupka kako je to specificirano u navedenom rješenju o ovrsi.

2. Protiv navedenog rješenja o ovrsi tuženik je tada kao ovršenik, pravodobno izjavio prigovor navodeći da osporava vjerodostojnost isprave (podataka sadržanih u ispravi) na temelju koje je izdano pobijano rješenje, da ne postoji obveznopravni odnos temeljem kojeg bi ovrhovoditelj mogao osnovano tražiti od ovršenika isplatu zahtijevanog iznosa, a da obveza plaćanja zahtijevanog iznosa nije utemeljena na zakonu, ni na nekom drugom propisu koji je donesen u skladu sa zakonom. Nadalje navodi da u razdoblju za koje ga se neutemeljeno tereti za isplatu zahtijevanog iznosa tuženik nije parkirao svoja vozila na području Grada Dubrovnika. Odluka o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 10/14) da nije suglasna sa zakonom. Prostori (Pile/Ploče) na kojima se prema toj odluci dopušta parkiranje turističkih autobusa radi ulaska ili izlaska putnika, u smislu odredbi čl. 98. i 100. Zakona o cestama, da čine nerazvrstanu cestu koju svatko može slobodno koristiti na način i pod uvjetima predviđenim tim Zakonom i drugim propisima. Spomenutoj Odluci da nije prethodila suglasnost Ministarstva nadležnog za unutarnje poslove pa da je riječ o nezakonitom aktu. Pozivajući se na odredbu čl. 82. st.1. toč.1. i čl. 83 ZSPC navodi da bi zaustavljanje turističkih autobusa na lokaciji Ploče bilo u suprotnosti s navedenim odredbama jer da je predviđeno mjesto za zaustavljanje/parkiranje turističkih autobusa na toj lokaciji udaljeno manje od 5 metara od obilježenog pješačkog prijelaza, a mjesto koje je predviđeno za zaustavljanje/parkiranje turističkih autobusa na lokaciji Pile i Ploče da je udaljeno znatno manje od 15 metara iza znaka kojim je obilježeno stajalište za vozila javnog prijevoza putnika. Tuženik nadalje pozivajući se na odredbu čl. 2. st.1. al. 27. Zakona o cestama i čl.1. al.2. Zakona o prijevozu u cestovnom prometu koji definira pojam stajališta autobusa, pa da lokacije na kojima je predviđeno zaustavljanje autobusa ne udovoljavaju ni minimumu pretpostavki za siguran ulazak, odnosno izlazak putnika iz autobusa. Nadalje pozivajući se na odredbe čl. 54. i 109. st.2. Zakona o cestama kao i odredbu čl. 12. st.2. Pravilnika o autobusnim stajalištima kojim su propisani uvjeti za utvrđivanje lokacije i uređenje autobusnih stajališta, a da je razmak između autobusnih stajališta namijenjenih vozilima javnog gradskog prijevoza i lokacijama na kojima je tom Odlukom predviđeno parkiranje turističkih autobusa znatno manji od onog predviđenog navedenim odredbama, niti da na predviđenim lokacijama postoji zaklon od atmosferskih utjecaja. U nastavku pozivajući se na odredbe čl. 37. st.2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu i čl. 83 st.2. Zakona o upravnim sporovima predlaže sudu primijeniti institut ekscepcije ilegalnosti. Završavajući s navodom da Odluka o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima nije suglasna sa zakonom, a da ni zakonom nije predviđeno određivanje i ubiranje naknade za parkiranje vozila (autobusa) na mjestima koja ne ispunjavaju uvjete za to.

3. Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu, Stalna služba u Dubrovniku posl.br. 8 Povrv. 137/2017 od 16. veljače 2017. godine stavljeno je izvan snage predmetno rješenje o ovrsi u dijelu u kojem je određena ovrha, ukinute su provedene radnje, te je određeno da će se postupak nastaviti voditi kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

4. Podneskom zaprimljenim u ovom sudu 18. lipnja 2018., nakon što je tužitelj u postupku izvanredne uprave prijavio tražbinu spram tuženika, tužitelj je uredio tuženo traženje na utvrđenje osnovanom svoje tražbine prvotno utužene u ovom

postupku u iznosu od 468.400,00 kuna, a sada na utvrđenje navedene tražbine u iznosu od 549.109,08 kuna koji iznos čine utuženi računi s kamatama na dan 10.travnja 2017. godine kao dana otvaranja postupka izvanredne uprave. Na ročištu glavne rasprave održanom 28. listopada 2024. tužitelj je sukladno pravilima za preračunavanje kuna u eure propisanim Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj („Narodne novine“ broj 57/2022, 88/2022) uredio svoj tužbeni zahtjev na utvrđenje tako što je izvršio preračunavanje istoga u eure (72.879,30 eur).

5. Trgovački sud u Dubrovniku je dana 16. prosinca 2024. godine u ovoj pravnoj stvari donio presudu posl. br. Povrv- 100/2020 kojom je odbio tužbeni zahtjev tužitelja i rješenje posl. br. Povrv- 100/2020-61 od 13. siječnja 2025. kojim je odlučio o zahtjevu tuženika za naknadom parničnog troška.

6. Na navedenu presudu i rješenje tužitelj je izjavio žalbu.

7. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-1195/2025-2 od 7. svibnja 2025. godine taj sud je prihvatio tužiteljeve žalbe i ukinuo spomenutu prvostupanjsku presudu ovog suda posl. br. Povrv- 100/2020 kojom je odbio tužbeni zahtjev tužitelja i rješenje posl. br. Povrv- 100/2020-61 od 13. siječnja 2025. i predmet vratio ovom prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

8. U ponovljenom postupku sukladno čl. 377. st.1. Zakona o parničnom postupku (N.n. broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) ovaj sud bio je dužan provesti novi prethodni postupak budući je prvostupanjska presuda ukinuta iz razloga počinjene povrede do koje je došlo u tijeku prethodnog postupka.

9. Tužitelj tijekom postupka ističe da je Grad Dubrovnik donio Odluku o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima ("Službeni glasnik Grada Dubrovnika" br. 10/14, 18/2015, koja je naknadno izmijenjena i dopunjena 5/2016 i 8/2016) kojom da se utvrđuje zaustavljanje i parkiranje turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u širem području oko Povijesne jezgre Grada Dubrovnika koju Odluku navodi kao pravni osnov za utuženu tražbinu. U samom tekstu navedene Odluke da je navedeno da je ista donesena uz prethodnu suglasnost MUP-a. Odlukom o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima, tužitelj navodi, da je određena zona posebnog prometnog režima koja da je uređena u skladu s prometnim elaboratom koji je izradio fakultet prometnih znanosti Sveučilišta u Zagrebu u srpnju 2014. godine.

10. Predmet spora je utvrđenje osnovanosti tražbine tužitelja u iznosu od 72.879,30 EUR (549.109,08 kn) koja je osporena u postupku izvanredne uprave nad društvom AGROKOR d.d., a koju je tužitelj imao prema povezanom društvu GULLIVER TRAVEL d.o.o. Radi se o tražbini s osnove naknade za zaustavljanje turističkih autobusa u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre grada Dubrovnika (Pile - Ploče) u razdoblju od 22. listopada 2014. do 13. studenog 2015., a na temelju odluke Gradskog vijeća grada Dubrovnika o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. (dalje u tekstu Odluka 10/14).

11. Pravno relevantna činjenica koju treba utvrditi u ovom postupku je činjenica, prije svega, postojanja valjane pravne osnove temeljem koje bi tužitelj bio ovlašten naplatiti od tuženika predmetnu naknadu, te da li je i pored valjane pravne osnove tuženik taj koji je obveznik plaćanja naknade za zaustavljanje i parkiranje turističkih autobusa u zoni posebnog prometnog režima.

12. U ponovnom suđenju koje je započelo novim prethodnim postupkom na pripremnom ročištu održanom 26.6.2025. (čl. 377. st. 1. ZPP-a), ovaj sud je, imajući u vidu upute drugostupanjskog suda, u okviru dokaznih prijedloga stranaka kao i tražeći od tužitelja svu dokumentaciju iz eventualno poslovne suradnje s pravnim subjektima koji su kao vlasnici vozila navedeni u podacima MUP-a iz 2.12.2022. na l.s. 1793-1796 utvrđivao odlučne činjenice - jesu li se u utuženom razdoblju autobusi tuženika, kao turističke agencije, zaustavljali u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre Grada Dubrovnika,

13. Među parničnim strankama nije sporno da je tužitelj provodio naplatu naknade za zaustavljanje turističkih autobusa u zoni posebnog prometnog režima i to u utuženom razdoblju temeljem spomenute Odluke o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima, te da nadzor nad zaustavljanjem i parkiranjem turističkih autobusa i osobnih automobila u navedenoj zoni obavljaju djelatnici Saniteta Dubrovnik d.o.o., prometni redari i/ili komunalni redari.

14. Također je nesporno među parničnim strankama; da tužitelj utuženu tražbinu temelji na tužiteljevom upravnom aktu: Odluci o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnoga prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. objavljenoj u "Službenom glasniku" tužitelja broj 10/14.

15. Imajući u vidu u tuženikovom prigovoru neposredne primjene zakona zbog nesuglasnosti s Ustavom i zakonom općeg akta jedinice lokalne samouprave koji je pravna osnova obveze koja se u postupku osporava (u daljnjem tekstu; tuženikov prigovor nezakonitosti općeg akta) iznesene razloge do zaključenja prethodnog postupka u predmetnoj pravnoj stvari sud je u odnosu na osporavani upravni akt ispitivao prije svega da li je isti na snazi, a potom da li je tuženikov prigovor nezakonitosti općeg akta dostatno osnovan ili to nije.

16. U odnosu na prigovore tuženika da lokacija na kojoj je temeljem Odluke o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnog prometnog režima Klasa: 363-01/14-09/02, Urbroj: 2117/01-09-14-16 dopušteno zaustavljanje autobusa i iskrcavanje putnika ne udovoljava uvjetima propisanim odredbama Zakona o cestama, Zakona o sigurnosti prometa na cestama, te odredbama Pravilnika o autobusnim stajalištima kojim su propisani uvjeti za utvrđivanje lokacije i uređenje autobusnih stajališta za istaknuti je da je, suprotno navodima tuženika, donošenju predmetne Odluke kojom je uređena zona posebnog prometnog režima prethodila zakonom propisana procedura (čl. 5. st. 1. t. 6. Zakona o sigurnosti prometa na cestama) ishoda suglasnosti MUP-a. Stoga sud na tragu ovih navoda tuženika nije izvodio od strane tuženika predložene dokaze očevid na licu mjesta i vještačenje po vještaku prometno tehničke struke.

17. Prije svega sud je utvrdio da je Odluka o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnoga prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. opći akt (donesen je od strane Gradskog vijeća Grada Dubrovnika kao predstavničkog tijela jedinice lokalne samouprave, odnosi se na neograničen broj adresata i objavljen je u javnim glasilima), te da je donesena u zakonom propisanoj proceduri. Naime, iz zaglavlja iste proizlazi da je donesena uz prethodnu suglasnost Ministarstva unutarnjih poslova, broj: 511-03-03/2-7/90-2-14 od 25. kolovoza 2014. (l.s.269).

18. Stoga je ovaj sud našao neosnovanim tuženikov prigovor neposredne primjene zakona zbog nesuglasnosti s Ustavom i zakonom Odluke o zaustavljanju i parkiranju turističkih autobusa i osobnih automobila (8+1) u zoni posebnoga prometnog režima od 27. i 29. rujna 2014. objavljenoj u "Službenom glasniku" tužitelja broj 10/14 kao općeg akta jedinice lokalne samouprave koji je pravna osnova obveze koja se u postupku osporava.

19. Ostaje činjenica da je navedena odluka važila tijekom cijelog utuženog razdoblja, da nije ukinuta, da nije ocijenjena nezakonitom, da je još uvijek na snazi, a ni ovaj sud nije našao razloge koji bi predmetnu Odluku činili neustavnom ili nezakonitom u okvirima ovlaštenja ovoga suda za takvu procjenu prilikom ocjene osnovanosti tuženikovog prigovora nezakonitosti toga općeg akta, koji je utvrđen neosnovanim.

20. Pravnu osnovu tužbenog zahtjeva predstavlja članak 6. Odluke u kojem je propisano da za parkiranje ili zaustavljanje turističkih autobusa radi iskrcaja putnika u zoni posebnog prometnog režima, turistička agencija ili vlasnik vozila moraju platiti naknadu. Iz tužbe i izlaganja tužitelja do zaključenja prethodnog postupka je vidljivo da tužitelj smatra da je tuženik pasivno legitimiran kao turistička agencija, organizator putovanja, te predlaže dokaze na tu okolnost. Između ostalog tužitelj predlaže da se utvrdi tko je sve vlasnik vozila s registarskim oznakama iz evidencije zaustavljanje, te da se potom putem vještačenje utvrdi poslovna povezanost između vlasnika vozila i tuženika, te da se naloži da tuženik kao turistička agencija dostavi ugovore o poslovnoj suradnji između vlasnika vozila iz evidencije i tuženika. Posljednje navedenim dokaznim prijedlozima nije bilo izgledno da će tužitelj s uspjehom dokazati pasivnu legitimaciju tuženika.

21. Naime, ovaj sud je na prijedlog tužitelja od MUP-a zatražio podatak o vlasništvu vozila koji su se parkirali odnosno zaustavljali u zoni posebnog prometnog režima, a sve prema podacima iz evidencija o parkiranju i zaustavljanju iz spisa. MUP, Policijska uprava Dubrovačko-neretvanska na predmetni spis je dostavila uvjerenje od 2.12.2022.g. (l.s. 1793,1794-1796) iz kojeg proizlazi da je prema službenoj evidenciji registracije cestovnih vozila tuženik nije evidentiran kao vlasnik vozila registarskih oznaka kao u evidenciji zaustavljanja u spisu. Naime, Uvidom u Evidencije zaustavljanja u spisu koje prate utužene račune na (l.s. 5-30, 291-316 i 317-359) razvidno je da iste ne sadrže registarske oznake automobila navedenih u spomenutom Uvjerenju MUP-a, Policijske uprave Dubrovačko-neretvanske od 2.12.2022.g. (l.s. 1793,1794-1796).

22. Na okolnost utvrđivanja poslovne veze vlasnika autobusa s ovdje tuženikom tužitelj je predložio izvesti dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem poslovnih knjiga odnosno knjigovodstveno-financijskim vještačenjem poslovnih

knjiga treće osobe koji dokaz iako izveden u ovom postupku (l.s.1242-1680) nije koristio budući se za utvrđivanje ove činjenice nije tražilo znanje neke konkretne struke (stručno znanje konkretno financijsko knjigovodstvene struke), kako to za dokaz vještačenja propisuje čl. 250. ZPP. Međutim takav dokaz nije bilo ni potrebno izvoditi odnosno isti se ukazao kao suvišan kao i tužiteljev dokaz dopunskim vještačenjem (kao ni saslušanje vozača tuženika, odnosno vozača trećih osoba koji su u sporno vrijeme vršili parkiranje i zaustavljanje autobusa), budući iz izlaganja tuženika na ročištu glavne rasprave zakazanom 11.rujna 2025. u ponovnom suđenju proizlazi da su se autobusi tuženika ili pak u organizaciji tuženika zaustavljali u zoni posebnog pravnog režima. Naime, navedeno proizlazi iz toga što na navedenom ročištu upravo tuženik navodi da je on sam uspio utvrditi da su pojedini autobuseri neovlašteno stavljali natpis s naznakom Gulliver i kontrolorima govorili da voze po nalogu Gullivera, a pri tome tuženik se nije ogradio da to ne bi bilo u utuženom razdoblju. Isprave koje je priložio spisu na navedene okolnosti (mail od 22.8.2017 na l.s. 1869, tablica na l.s. 1870 i dopis punomoćnika tuženika bez nadnevka na l.s. 1871 i potvrda naloga na l.s. 1872) sud nije uzeo u obzir budući za to nisu postojali opravdani razlozi iz čl. 299. st.2. i 3. ZPP odnosno na upit suda na ročištu za glavnu raspravu održanom 11.9.2025. tuženik navodi kako je za priloženi e-mail tuženik netom doznao, a preostale isprave da nije dostavljao jer da se iskazi kontrolora nisu držali vjerodostojnima. Ovaj sud takve razloge ne drži opravdanim razlozima iz čl. 299. st.2. i 3. ZPP, a dopis punomoćnika tuženika na l.s. 1871 (dopis odvjetnika Ante Kačića obrtu Markulin bus) iako već priložen spisu prije zaključenja prethodnog postupka u ponovnom suđenju je bez nadnevka da bi se uopće utvrdilo kad je nastao.

23. Takav stav suda dodatno se potkrepljuje i ispravama u spisu koje je sud pročitao i pregledao što se obrazlaže u nastavku.

24. Iz isprava u spisu proizlazi utvrđenje u ovom postupku pravno relevantne činjenice da su se u utuženom razdoblju autobusi tuženika, kao turističke agencije, zaustavljali u zoni posebnog režima u području oko povijesne jezgre Grada Dubrovnika.

25. Naime, tijekom postupka tužitelj je u spis dostavio i druge dokaze poglavito isprave a radi se o fotografijama i podacima iz Informacijskog sustava za naplatu naknade za autobuse (l.s.361-1205), evidencijama zaustavljanja (l.s. 5-30, 291-316 i 317-359). Sada u ovom ponovljenom suđenju pravilnom ocjenom tih dokaza proizašlo je da je tuženik pasivno legitimiran u smislu čl. 6. Odluke i da je kao turistička agencija organizirao iskrcaj putnika u zoni posebnog režima prometa.

26. Uvidom u spis predmeta vidljivo je da na stranicama (l.s. 5-30, 291-316 i 317-359) prileži isprava evidencije zaustavljanja vozila s utuženim računima dok na stranicama (l.s.361-1205), prileže fotografije i podaci iz Informacijskog sustava za naplatu naknade za autobuse. Pojedinačno, nijedan od tih dokaza sam za sebe ne dokazuje da je tuženik pasivno legitimiran to jest da je upravo on organizirao kao turistička agencija iskrcaj putnika u zoni posebnog režima prometa, ali zbog svoje međusobne povezanosti kada se sve te dokaze ocjenjuje zajedno kao cjelinu neosporno proizlazi činjenično stanje da je upravo tuženik turistička agencija koja je iskrcavala putnika i da je zato tuženik pasivno legitimiran u smislu čl. 6. Odluke na plaćanje naknade.

27. Prvo, uvidom u evidenciju zaustavljanja vozila vidljivo je da je za svako pojedino zaustavljanje u posebnom režimu prometa upisano slijedeće: oznaka to jest evidencijski broj zaustavljanja, datum i sat zaustavljanja, vrsta vozila, registracija vozila i broj računa na kojem je naknada za zaustavljanje obračunata. Ovu ispravu i njezin sadržaj ovaj sud smatra ključnim dokazom i drži je vjerodostojnim jer je istinitost njezinog sadržaja utvrđena i potvrđena ocjenom rezultata ostalih izvedenih dokaza.

28. Vjerodostojnost evidencije zaustavljanja prvenstveno potvrđuju iskazi u ovom postupku saslušanih svjedoka, kontrolora zaustavljanja.

29. Iz iskaza svih svjedoka kontrolora zaustavljanja saslušanih u ovom postupku (Ivica Jarak, Miho Gvozdenica, Pero Mihajlović, Marin Mišić, Ivan Petrušić, Mario Gvozden i Tomislav Rajić) proizlazi da je tuženik zaustavljao svoje autobuse na području posebnog prometnog režima.

30. Iz iskaza svjedoka Ivica Jarak proizlazi da je tuženik zaustavljao svoje autobus u zoni posebnog prometnog režima i da je ta agencija imala svoje oznake na autobusima iz koje oznake bi proizlazio naziv agencije Gulliver travel, a kad tuženik ne bi imao oznaku sa svojim nazivom da bi svjedok pristupao vozaču autobusa i pitao za koga vozi koji podaci da bi se slali u društvo Sanitat i tuženiku ispostavljao račun.

31. Iz iskaza svjedoka Miha Gvozdenice proizlazi da je bio kontrolor kod trgovačkog društva Sanitat, te Gulliver travel za koju agenciju da se sjeća da su bile istaknute table sa nazivom. Na upit vozača isti bi potvrdio naziv firme koji se nalazi na tablici na prednjem staklu autobusa. Nakon što bi vozač potvrdio podatke za koju agenciju vozi, te podatke da je unosio u aparat, slikao autobus i podatke putem aparata prosljeđivao na server trgovačkog društva Sanitat. Nakon predočenja isprava na l.s. od 1276-1569 iskazuje da je Gulliver travel imao svoga dispečera koji bi potvrdio da se radi o autobusu koji bi vozio za navedenu agenciju. Nadalje iskazuje da prepoznaje table na šoferšajbi na autobusima fotografija koje mu se predočavaju, te da se radi o autobusima koji su vozili za agenciju Gulliver travel. Nadalje iskazuje da se prisjeća da su u razdoblju 2014. do 2015. godine autobusi Gulliver travela se zaustavljali na predjelu Pile odnosno Ploče, međutim da se on ne može sjetiti pojedinačnih zaustavljanja zbog protoka vremena

32. Iz iskaza svjedoka Pera Mihajlović proizlazi da je u razdoblju od 2014. do 2015. godine radio na mjestu kontrolora u trgovačkom društvu Sanitat d.o.o., Dubrovnik. Prisjeća se da su na predjelu Pile odnosno Ploče zaustavljeni autobusi u razdoblju 2014. do 2015. godine na kojima je na pločici na prednjem staklu autobusa pisala oznaka Gulliver travel, a ako ne bi pisao takav podatak onda bi da bi mu vozač autobusa rekao za koga vozi.

33. Iz iskaza svjedoka Marina Mišić proizlazi da je kontrolor u trgovačkom društvu SANITAT d.o.o., te nakon uvida u fotografije l.s. 1276-1569 da se ne prisjeća pojedinačnih zaustavljanja, te da nije radio kao kontrolor 2014.-2015.

34. Iz iskaza svjedoka Mario Gvozden proizlazi da u odnosu na 2014. i 2015. godinu je bilo slikanja odnosno fotografiranja autobusa koji su se zaustavili, a koju radnju su vršili kontrolori. Prisjeća se baš konkretno za Gulliver travel autobusa koji su imali tablu s takvim nazivom agencije.

35. Iz iskaza svjedoka Tomislava Rajića proizlazi da je u listopada 2014. do konca studenog 2015. godine bio kontrolor zaustavljanja autobusa, a autobusi ovdje tuženika Gulliver travel da su dolazili na područje Pila odnosno Ploča gdje su zaustavljali svoje autobuse. Nadalje iskazuje kako je znao čiji se autobusi zaustavljaju, te da je sam pristupio autobusu koji se imao zaustaviti i pitao vozača za koga vozi. Nakon što mu se predočavaju isprave na l.s.361-800 i 1276-1569 odgovara kako su slike nejasne i da je većinu pitao vozača za koga vozi. Odgovara listajući predmetne listove spisa da sad na fotografijama nije vidljivo ali da je na autobusima bila plava pločica na šofer šajbi autobusa na kojoj bi pisalo Gulliver travel da postoji mogućnost da nama kontrolorima reče krive podatke, te da to nije provjeravao već ono što mi kao kontroloru reče vozač, te da je te podatke unosio u aparat.

36. Preostalo predložene kontrolore (Bruna Oberan, Lea Bautović i dr.) nije bilo potrebno saslušati budući su predloženi na istu okolnost kao i saslušani svjedoci kontrolori.

37. Vjerodostojnost evidencije zaustavljanja prvenstveno potvrđuju fotografije zaustavljanja koje prileže spisu (l.s.361-1205). Uz svaku fotografiju je jasno navedeno o kojem se zaustavljanu radi po broju zaustavljanja koje odgovara broju zaustavljanja koji je unesen u evidenciju, te je također naznačeno i vrijeme zaustavljanja koje također odgovara onome označenom u evidenciji. Također, sa samih fotografiji je vidljiva i registarska oznaka vozila i na vjetrobranskom staklu vozila naznačen natpis i logo tuženika (navedeno je vidljivo iz l.s. 397,408,409,410,444,445,446,447,492,547,588,649,739,767,769,770,771,774,775,777,779,803,805,823,825,829,850,902,914,917,923,955,1010,1085,1088,1089,1091,1092,1146,1147,1161,1162,1181,1187,1191,1194). Iz navedenog proizlazi da je upravo tuženik turistička agencija koja organizira iskrcaj putnika. Potrebno je ukazati da natpis tuženika nije vidljiv na svim fotografijama, ali navedeno ne utječe na istinitost sadržaja evidencije zbog iskaza svjedoka danih tijekom postupka koje sud ocjenjuje kao vjerodostojnim.

38. Stoga, ovaj sud na temelju gore ocijenjenih dokaza iz kojih nesporno proizlazi činjenično stanje da je tuženik u utuženom razdoblju izvršio iskrcavanje putnika u posebnoj zoni režima prometa, te da je stoga pasivno legitimiran za plaćanje utužene naknade u ovome predmetu sukladno čl. 6. Odluke.

39. U odnosu na visinu tužbenog traženja tuženik istu nije osporio. Naime iz rješenja VTS RH PŽ-1834/2018-7 od 26.4.2018. odlučeno je o žalbi, između ostalih, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. St-1138/2017 od 15. siječnja 2018. kojega je tužitelj priložio spisu (l.s.77-229), te proizlazi da je tužitelju osporena tražbina spram tuženika u ukupnom iznosu od 1.410.081,20 kn (l.s. 89) s obrazloženjem da je izvanredni povjerenik osporio tražbinu, a koje osporavanje da nije otklonjeno. Tužitelj kroz postupak pojašnjava i to podneskom kojim je uredio

svoje tužbeno traženje na utvrđenje (podnesak od 18. lipnja 2018. na l.s. 45) da utuženi iznos predstavlja potraživanje koje je osporeno od strane izvanrednog povjerenika odnosno da se radi o nepodmirenoj glavnici osnovom računa i kamatama na pojedine iznose iz računa koje obračune kamata je priložio spisu na l.s. 46-53. Prijedlogu za ovrhu tužitelj je priložio utužene račune s evidencijama zaustavljanja. Iako u odgovoru na tužbu tuženik navodi kako osporava vjerodostojnost podataka sadržanih u tužbi tuženik takav prigovor usmjerava na to da se izdani računi ne odnose na vozila u vlasništvu tuženika niti na vozila koja bi bila u bilo kojem drugom pravnom odnosu na kojem bi odgovornost za plaćanje bila na tuženiku. Tuženik niti jednim navodom ne osporava visinu ispostavljenih računa niti visinu zakonski zateznih kamata koje obračune kamata je tužitelj priložio spisu na l.s. 46-53.

40. Stoga, iz provedenog dokaznog postupka i utvrđenog činjeničnog stanja, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog tijekom postupka izvedenog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP-a) proizašla je dokazana činjenica da postoji utužena tražbina tužitelja spram tuženika.

41. Stoga je tužbeni zahtjev trebalo prihvatiti i odlučiti kao u izreci presude.

U Dubrovniku, dana 30. prosinca 2025.

S u d a c :

Anka Muhoberac

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se izjavljuje Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, putem ovog suda, u tri istovjetna primjerka, u roku 15 dana od dana objave presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, a ukoliko nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude od dana primitka prijepisa presude, pozivom na gornji poslovni broj spisa.

DN-a:

- pun. tužitelja,
- pun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30881-37121**

Kontrolni broj: **0a232-d9ce0-6a42f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.